

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

NEJTEMNĚJŠÍ HODINA

Erin Hunterová

albatros

Kočičí válečníci (6) Nejtemnější hodina

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová

Kočičí válečníci (6) – Nejtemnější hodina – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vysoké
kameny

Ječmenova
farma

U mršín

Tábor
Stínového klanu

Čtyři
stromy

Tábor
větrného klanu

Hromová stezka

Vodopád

Soví
strom

Velký platan

Hadí skály

Tábor
Hromového klanu

Písčité
dolů

Sluneční
skály

Vysoké
borovice

Tábor
Říčního klanu

Řeka

Řezána

Dům
dvounožců

KLÍČ

k mapě klanů

HROMOVÝ
KLAN

ŘÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

VĚTRNÝ KLAN

HVĚZDNÝ KLAN

SEVER

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

NEJTEMNĚJŠÍ HODINA

Erin Hunterová

Albatros

Zvláštní poděkování patří Cherith Baldryové

*Tato kniha je věnována
Vicky Holmesové a Mattovi Haslumovi,
kteří se podíleli na Ohnivousově osudu.
Děkuji vám.*

Přeložila Hana Petráková

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITEL

OHNIVÝ MĚSÍC – hezký zrzavý kocour

OSTROTLAPKA – učedník

ZÁSTUPCE VELITELE

BÍLÝ VICHŘ – veliký bílý kocour

LÉČITELKA

POPELUŠKA – tmavošedá kočka

VÁLEČNÍCI

(KOCOURI A KOČKY BEZ KOŤAT)

PROUŽEK – štíhlý, šedočerně mourovatý kocour

KAPRADINKA – učednice

DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy

MYŠKA – malá nahnědlá kočka

TRNEČEK – učedník

KAPRAĎ – zlatohnědý mourek

ZLATOTLAPKA – učednice

PRACHOVOS – tmavě hnědý mourovatý kocour

ŠEDIVÁČEK – učedník

BOUŘKA – světle zrzavá kočka

ŠEDÝ PRUH – šedivý kocour s dlouhými drápy

BĚLKA – kočka s překrásným bílým kožíškem a modrýma
očíma

ZLATKA – světlá zrzavá kočka

BÍLÝ MRAK – bílý kocour s dlouhými chlupy

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

TRNEČEK – zlatohnědý kocourek

KAPRADINKA – světle šedivá kočička a tmavšími flíčky a světle ze-
lenýma očima

ŠEDIVÁČEK – světle šedivý kocourek s tmavšími flíčky a tmavě mod-
rýma očima

OSTROTAPKA – tmavohnědý kocourek s jantarovýma očima

ZLATOTLAPKA – trojbarevná kočička se zelenýma očima

BEZTVÁŘ – bílá kočička se zrzavými flíčky

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

VRBA – světlounce šedivá kočka s neobvykle modrýma očima

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

JEDNOOČKA – světle šedivá kočka, skoro hluchá a slepá, nejstarší v klanu

OUŠKO – šedivý kocour s malíčkýma ušima, nejstarší kocour z celého klanu

GROŠINKA – žlutohnědá kočka s rozkošně puntíkováným kožíškem, která bývala kdysi velice krásná

SKVRNKA – světlá mourovatá kočka, nejstarší matka

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

MĚSÍČNÍ DRÁP – velký tmavě hnědý mourovatý kocour s neobvykle dlouhými předními drápy, původně z Hromového klanu

ZÁSTUPCE VELITELE

ČERNÁ TLAPA – velký bílý kocour s obrovskými černými tlapami, dříve toulavý kocour

LÉČITEL

RÝMÁK – malý šedobílý kocour

VÁLEČNÍCI

ŽALUĐÁK – malý hnědý kocour

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

BALOUN – stříbrný mourek, dříve toulavý kocour

RUDOŠKA – tmavě zrzavá kočka, dříve toulavá

CEDRTLAPKA – učedník

ZLOMZUB – obrovský mourovatý kocour, dříve toulavý

JEŘÁBEK – učedník

MATKY

MAKOVIČKA – dlouhonohá světle hnědá mourka

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

VYSOKÝ MĚSÍC – černobílý kocour s velice dlouhým ocasem

ZÁSTUPCE VELITELE

PAJDA – černý kocour s vymknutou tlapkou

LÉČITEL

HNĚDOUŠ – hnědý kocour s krátkým ocasem

VÁLEČNÍCI

BAHŇÁK – strakatý tmavohnědý kocour

PAVUHLUP – tmavošedý mourek

UCHORVÁČ – mourovatý kocour

JEDNOFOUSEK – mladý hnědý mourek

HLODÁŠEK – učedník

VLNKA – světle šedivá mourka

MATKY

ŠEDIVKA – šedá matka

SASANKA – trojbarevná matka

BĚLINA – malá bílá kočka

ŘÍČNÍ KLAN

VELITEL

LEVHARTHVĚZDA – zlatá mourovatá kočka

s neobvyklými skvrnami

ZÁSTUPCE VELITELKY

KAMENÁK – šedivý kocour se zjizvenýma ušima

BOUŘKOTLAPKA – učedník

LÉČITEL

LÍSKÁČ – světle hnědý kocour s dlouhými chlupy

VÁLEČNÍCI

ČERNÝ DRÁP – kouřově černý kocour

TLAPA – podsaditý mourek

RÁNEK – učedník

STÍNKA – velice tmavá šedá kočka

MLHA – tmavě šedá kočka s modrýma očima

PÍRKOTLAPKA – učednice

BŘICHÁČ – tmavě hnědý kocour

MATKY

MECHOVKA – trojbarevná kočka

KRVAVÝ KLAN

VELITEL

POSTRACH – malý černý kocour s jednou bílou tlapkou

ZÁSTUPCE VELITELE

KOŠŤÁK – mohutný černobílý kocour

KOČKY BEZ KLANŮ

JEČMEN – černobílý kocour, který žije na farmě nedaleko lesa

HAVRAN – hubený černý kocourek, žije na farmě s Ječmenem

PRINCEZNA – světle hnědá mourka s výrazně bílou náprsenkou
a tlapkami, domácí mazlíček

ČMOUHA – baculatá černobílá domácí kočička, která bydlí v domě na kraji lesa

ÚVOD

Děšť vytrvale bubnoval na tvrdý černý povrch Hromové stezky, která vedla mezi nekonečnými řadami kamenných doupat dvounožců. Občas se po ní s vrčením prohnila příšera s rozzářenými očima, tu a tam pospíchal osamocený dvounožec zachumlaný do svého lesklého kožíšku.

Těsně při zdi, kde byly stíny nejtemnější, se pohybovali dva kocouři. V tichosti proklouzli za roh. Jako první se plížil hubený šedý kocour s otrhaným uchem a bystrýma, ostražitýma očima. Srst mu vlhkem ztmavla a děšť ji uhladil do posledního chloupku.

Hned za ním se kradl obrovský mourovatý kocour s širokými rameny. Pod promočeným kožichem se mu vlnily mohutné svaly, jantarové oči v ostrém světle pronikavě zářily a jeho pohled těkal sem a tam, jako by očekával útok.

Na okamžik se schoval v temném vchodu do jednoho lidského doupěte a zavrčel: „Jak dlouho ještě půjdeme? Smrdí to tu.“

Šedý kocour se ohlédl a mňoukl: „Už to není daleko.“

„To bych ti radil.“ Tmavě hnědý mourek se zašklebil a vydal se

za ním. Podrážděně přitom poškubával ušima, aby z nich setřásl kapky deště. Najednou sebou trhnul. Přejel přes něj pruh pronikavě žlutého světla a zpoza rohu se s nechutným řevem vynořila příšera. Zvedla vlnu špinavé vody, která páchla odpadky dvounožců. Kocour zavrčel, protože mu voda vyšpláchla až na tlapy a postříkala mu srst.

Tady u dvounožců v něm všechno vzbuzovalo odpor: tvrdý povrch pod tlapkami, puch příšer i dvounožců, které příšery vozily ve svém břiše, neznámé zvuky, a především to, že tady nemohl přežít bez průvodce. Mohutný mourek nikdy v životě na nikom nezávisel, nebyl na to zvyklý. V lese znal každý strom, každý potok, každou králičí noru. Považovali ho za nejsilnějšího a nejnebezpečnějšího válečníka ze všech čtyř kočičích klanů. Tady mu ale jeho vybroušené dovednosti a zostřené smysly byly k ničemu. Měl pocit, jako by byl hluchý, slepý a chromý, odsouzený k tomu, aby následoval svého průvodce jako kotě, které bezmocně cupitá za svou matkou.

Ale bude to stát za to. Mourek s dychtivým očekáváním zastříhal vousky. Už se mu podařilo rozjet plán, který udělá z jeho nejnenáviděnějších nepřátel bezmocnou lovnou zvěř, a to na jejich vlastním území. Když záutočili psi, nikdo netušil, že každý jejich krok byl předem pečlivě naplánovaný. A pak, jestli se všechno podaří, mu tato výprava k dvounožcům přinese všechno, po čem kdy toužil.

Šedý kocour ho vedl pěšinou a dál přes otevřené prostranství, které páchlo příšerami dvounožců. Svítilo tam nepřírozené oranžové světlo a na loužích se stáčely mastné barevné spirály. Šedý se zastavil u vstupu do úzkého průchodu a otevřel tlamičku, aby nasál pachy.

Mourovatý se zastavil, udělal totéž a znechuceně se olízl. Puch zkaženého jídla dvounožců byl odporný. „Jsme na místě?“ zeptal se.

„Ano. Tady to je,“ odpověděl šedý kocour nervózně. „A teď si vzpomeň, co jsem ti říkal. Kocour, s kterým se setkáme, velí mnoha kočkám. Musíme se k němu chovat s úctou.“

„Zapomněl jsi, kdo jsem, Baloune?“ Mourek udělal krok vpřed a vztyčil se nad svým průvodcem.

„Ne, Měsíční drápe, nezapomněl,“ mňoukl hubený kocour a přitiskl uši k hlavě. „Ale tady nejsi velitel klanu.“

Měsíční dráp si odfrkl. „Tak jdeme na to,“ zavrčel.

Baloun zahnul do uličky. Když se však před ním po pár krocích vynořilo obrovské zvíře, zprudka se zastavil.

„Kdo je to?“ vystoupil ze stínu ramenatý černobílý kocour. Pod srstí uhlazenou deštěm se mu rýsovaly silné svaly. „Představte se. My tu nemáme rádi cizince.“

„Bud' zdrav, Kostáku,“ mňoukl šedý kocour sebevědomě. „Pamatuješ si na mě?“

Černobílý kocour přivřel oči a chvíli mlčel. „Tak ty ses vrátil, Baloune?“ mňoukl nakonec. „Říkals, že si najdeš v lese lepší životy. Co děláš tady?“

Vykročil proti nim, ale Baloun neuhnul a zachytil se drápy pevněji na nerovné zemi. „Chceme mluvit s Postrachem.“

Kosták si napůl opovržlivě, napůl se smíchem odfrkl. „Neumím si představit, že by chtěl Postrach mluvit s vámi. A kdo je to s tebou? Toho *neznám*.“

„Jmenuju se Měsíční dráp. Přišel jsem z lesa, abych si pohovořil s tvým velitelem.“

Kosták přejížděl pohledem z Drápa na Balouna a zpátky. „Co mu chcete?“ zeptal se útočně.

Drápovy jantarové oči plály. „O tom budu mluvit s velitelem, ne s hraniční hlídkou.“

Kosták se naježil a vytáhl drápy, ale Baloun rychle vklouzl mezi oba mohutné kocoury a co nejpřesvědčivěji prohlásil: „Postrach by o tomhle měl slyšet. Mohlo by to přinést výhody pro všechny kočky.“

Kosták ještě chvíli váhal, ale pak ustoupil a nechal Balouna s Drápem projít. Nepřátelským pohledem sice propaloval návštěvníkům kožichy, ale už nic neřekl.

Teď se ujal vedení Měsíční dráp. Opatrně našlapoval, protože světla ubývalo. Na obou stranách vykukovaly za hromadami odpadků vyhublé kočky, oči jim svítily, sledovaly pohyb obou vetřelců. Měsíční dráp byl v pohotovosti. Jestli tohle setkání nedopadne dobře, bude se možná muset probojovat ven.

Ulička končila zdí. Měsíční dráp se rozhlížel, hledal velitele zdejších koček. Čekal někoho ještě mohutnějšího, než byl Kosták, takže malého černého kocoura, který seděl přikrčený v zastíněném vchodu, napoprvé bez povšimnutí přelétl pohledem.

Kosták do něj dlouhl a trhl hlavou směrem k černému kocourovi. „Tamhle je Postrach.“

„Tohle je Postrach?“ vykřikl Dráp nevěřicně a tak hlasitě, že přehlusil i déšť. „Vždyť není větší než učedník!“

„Pst!“ tišil ho Baloun s hrůzou v očích. „Tohle možná není klan, jak ho známe my, ale ty kočky kohokoli zabijou, když jim to velitel přikáže.“

„Zdá se, že máme hosty.“ Černý kocour měl vysoký, ostrý hlas.

„Nečekal jsem, že tě ještě někdy uvidím, Balouně. Slyšel jsem, že jsi odešel do lesa.“

„Ano, Postrachu, odešel jsem,“ odpověděl Baloun.

„Tak co tu děláš?“ zeptal se Postrach a znělo to jako zavrčení. „Změnil jsi názor a připlazil ses zpátky? Čekáš, že tě přijmu s otevřenou náručí?“

„Ne, Postrachu.“ Baloun vydržel Postrachův ledový pohled. „V lese se žije dobře. Je tam spousta čerstvé kořisti, žádní dvounožci...“

„Snad jsi sem nepřišel vychvalovat přednosti života v lese,“ přerušil ho Postrach a švihl zprudka ocasem. „Na stromech žijou veverky, ne kočky.“ Přivřel oči a jeho pohled propaloval Balouna chladnými blesky. „Co tu tedy chceš?“

Měsíční dráp vykročil a odstrčil šedého válečníka stranou. „Jsem Měsíční dráp, velitel Stínového klanu,“ zavrčel. „A mám pro tebe návrh.“

KAPITOLA 1

Mdlé sluneční paprsky pronikaly mezi holými větvemi stromů a svítily na cestu Ohnivousovi, který nesl svou velitelku na místo posledního odpočinku. Držel ji pevně za zátylek a prodíral se stejnou trasou, po níž se hnala psí smečka, když ji Hromový klan nalákal ke strži. Ta se pak stala psům osudnou. Zrzavý kocour necítil tělo. Jako by ho měl ochrnuté. A když pomyslel na to, že je Modrá hvězda mrtvá, zatočila se mu hlava.

I celý les působil bez jeho velitelky úplně jiným dojmem. Byl najednou cizejší, než když do něj poprvé zabloudil jako domácí mazlíček. Všechno se zdálo být neskutečné, jako kdyby se stromy a skály měly každým okamžikem rozpustit a zmizet jako mlha. Les se zahalil do nekonečného, nepřirozeného ticha. Rozum mu sice napovídal, že všichni živočichové utekli, protože je vyděsili uhánějící psi, ale jak měl srdce sevřené žalem, připadalo mu, že i les je šokovaný a oplakává Modrou hvězdu.

V hlavě se mu stále dokola promítala scéna, jež se odehrála u strže. Znovu viděl uslintané čelisti vůdce smečky a cítil, jak se

mu zakusuje do zátylku. Vzpomněl si na Modrou hvězdu, která se vynořila jako blesk z čistého nebe, vrhla se na psa, strhla ho přes okraj srázu do řeky a spolu s ním i sebe. Znovu sebou škubl, když si vzpomněl, jak ledová byla voda, do níž za topící se velitelkou skočil. Znovu prožíval ten beznadějný zápas, přerušovaný až dvěma válečníky Řičního klanu – Mlhou a Kameňákem, kteří jim přišli na pomoc.

A především si vybavil ten hrůzný pocit, když si přisedl ke své velitelce na břehu řeky a uvědomil si, že obětovala svůj poslední život, aby zachránila jeho a celý Hromový klan před psí smečkou. Nemohl tomu uvěřit.

Prodíral se lesem s Hvězdičným tělem za pomoci Mlhy a Kameňáka a cestou každou chvíli zastavoval. Věťřil, jestli neucítí čerstvý pach psů. Šedého pruha poslal napřed, aby prozkoumal trasu po obou stranách a zjistil, jestli psi nechytili někoho z Hromového klanu, když se v zoufalství hnali ke strži. Zatím nic nenašli a Ohnivousovi se ulevilo.

Obešel ostružinový keř, odložil na chvíli nehybné tělo velitelky, a ještě jednou zvedl hlavu, aby nasál vzduch. Naštěstí cítil jenom čisté lesní pachy. O chvíli později se za trsem suchého kapradí objevil Šedý pruh.

„Všechno v pořádku, Ohnivousi,“ hlásil. „Spousta polámaného podrostu, ale nic horšího.“

„Dobrá,“ mňoukl Ohnivous. Doufal, že ti psi, kteří se nezřítili do strže, v hrůze utekli a les už zase patří jenom čtyřem klanům divokých koček. Jeho klan prožil tři strašlivé úplňky, kdy se z nich stala na jejich vlastním území lovná zvěř. „Pojďme. Chci zkontrolovat tábor, jestli je v pořádku, než se klan vrátí.“

Znovu s pomocí dvou Říčních válečníků zvedl Hvězdino tělo a nesl ho mezi stromy. Na okraji roklinky, která vedla dolů do tábora, se zastavil. Na okamžik si vzpomněl, jak brzy ráno sledoval se svými válečníky trasu vyznačenou zabitými králíky, kterou nastražil Měsíční dráp, aby vlákal psí smečku do tábora Hromových. Na konci trasy našli tělo mírumilovné matky Mourky, kterou Dráp zavraždil, aby zdivočelé psy navnadil na chuť kočíčího masa. Teď všude panoval klid, a když Ohnivous znovu zavěťřil, ucítil jenom pachy tábora Hromových.

„Počkejte tady,“ mňoukl. „Jdu se podívat.“

„Půjdu s tebou,“ nabídl se Šedý pruh okamžitě.

„Ne,“ ozval se Kameňák a přehradil Pruhovi cestu mávnutím ocasu. „Myslím, že Ohnivous tohle potřebuje udělat sám.“

Ohnivous věnoval Říčnímu válečníkovi vděčný pohled a začal opatrně sestupovat roklinkou. Cestou soustředěně naslouchal, jestli ho nějaký zvuk neupozorní na jakékoli nebezpečí. V lese však stále ještě panovalo podivné ticho.

Jakmile se vynořil z hlodášového tunelu, zastavil se a s obavami se rozhlédl po mýtině. Možná se některý pes vůbec nevydal ke strži, anebo Dráp vyslal válečníky ze Stínového klanu, aby obsadili tábor. Ne, nikde nic. Byl to velice zvláštní pocit, ocitnout se sám v úplně opuštěném táboře. Ohnivousovi se z toho zježila srst. Neobjevil však ani náznak jakéhokoli nebezpečí, neucítil pach Stínových ani psů.

V rychlosti ještě pro jistotu zkontroloval jednotlivá doupata i školku. V mysli mu samovolně vyvstaly vzpomínky: ohromení klanu, když mu řekl o psí smečce, hrůzu, která doprovázela zběsilou honbu lesem, při níž mu vůdce smečky dýchal na záda. U paty Vysoké skály se zaposlouchal do šepotání větru mezi větvemi stromů,

a přitom si vzpomněl na chvíli, kdy tu stál Měsíční dráp a drže čelil svému klanu, který se dozvídal o skutečném rozsahu jeho zrady. Když ho Ohnivous poslal do vyhnanství, Dráp přísahal, že se pomstí. Ohnivous si byl jistý, že krvežíznivý plán poštvat smečku psů na kočky Hromového klanu nebyl posledním pokusem o naplnění této přísahy.

Nakonec se Ohnivous protáhl kapradinovým tunelem k Popeluščině doupěti. Nahlédl dovnitř a uviděl u jedné stěny pečlivě roztříděné hromádky léčivých bylin. Zavalila ho vlna vzpomínek, které měl uložené hluboko v srdci. Vzpomínek na Tečku a Žlutozubku, které působily jako léčitelky Hromového klanu před Popeluškou. Ohnivous je obě miloval a teď se v něm smísil smutek nad jejich ztrátou s žalem nad smrtí Modré hvězdy.

Modrá hvězda je mrtvá, oznámil jim polohlasem. Je teď s vámi v Hvězděném klanu?

Vrátil se stejnou cestou, jakou přišel, protáhl se pod kapradinami a vystoupal na okraj roklinky. Šedý pruh držel hlídku, zatímco Mlha s Kameňákem jemně pročesávali srst mrtvé velitele.

„Všechno v pořádku,“ oznámil Ohnivous. „Šedý pruhu, vydej se hned teď ke Slunečním skalám. Vyříd' klanu, že Modrá hvězda je mrtvá, ale nic víc neříkej. Všechno jim vysvětlím, až se sejdem. Jen jim dej vědět, že se můžou bezpečně vrátit domů.“

„Už běžím, Ohnivouse,“ mňoukl Pruh a v očích mu zajiskřilo. Otočil se a vyrazil do lesa směrem ke Slunečním skalám, kde se klan schoval, když se psi hnali po stopách vyznačených Měsíčním drápem. Měly je zavést do tábora Hromových.

Kameňák, který seděl u Hvězdina těla, pobaveně zavrnl: „Hned je vidět, pro který klan bije Pruhovo srdce.“

„Ano,“ přikývla Mlha. „Nikdy jsme si nemysleli, že opravdu zůstane v Říčním klanu.“

Kotata Šedého pruhu se narodila matce z Říčního klanu a Pruh k nim na čas odešel, aby se o ně mohl starat, ale srdcem zůstal v Hromovém klanu. Když byl přinucen bojovat proti svému rodnému klanu, zachránil Ohnivousovi život a velitelka Říčních Levharthvězda ho za to ze svého klanu vyhnala. Ohnivous si uvědomil, že toto vyhnanství dalo Šedému pruhovi možnost vrátit se tam, kam ve skutečnosti patřil.

Kývl na válečníky z Říčního klanu a společně s nimi dopravil tělo Modré hvězdy roklíčkou dolů do tábora. Tam ji konečně mohli uložit do jejího doupěte pod Vysokou skálou, kde zůstane do chvíle, než se s ní klan rozloučí a pohřbí ji s poctami, jaké si tak moudrá a vznešená velitelka zaslужuje.

„Děkuji za pomoc,“ mňoukl Ohnivous na Kameňáka s Mlhou. Na okamžik zaváhal, protože až moc dobře věděl, jak veliký význam bude mít to, co se jim chystá říct, ale pak přece dodal: „Chtěli byste zůstat na pohřební obřad?“

„To je velkorysá nabídka,“ odpověděl Kameňák a bylo vidět, že ho Ohnivousovo pozvání maličko překvapilo. Patřili koneckonců ke zneprátelenému klanu a pohřeb velitelky byla vnitřní klanová záležitost. „Ale máme jisté povinnosti ve svém klanu. Musíme se vrátit.“

„Děkujeme, Ohnivouši,“ mňoukla Mlha. „Tvoje pozvání pro nás hodně znamená, ale tvému klanu by připadalo dost divné, kdybychom zůstali. Oni nevědí, že Modrá hvězda byla naše matka, vid?“

„Ne. Nevědí,“ odpověděl Ohnivous. „Jenom Šedý pruh. Ale Mě-

síční dráp zaslechl, o čem jste s Modrou hvězdou mluvili na... na břehu řeky. Připravte se na to, že by tuhle informaci mohl na příštím Shromáždění zveřejnit.“

Kameňák s Mlhou se po sobě podívali. Pak se Kameňák napřímil a vzpurně prohlásil: „Ať si Dráp říká, co chce. Já to oznámím svému klanu ještě dnes sám. My se za svou matku nestydíme. Byla to ušlechtilá kočka a náš otec byl skvělý zástupce velitele.“

„Ano,“ přikývla Mlha. „S tím musí souhlasit každá kočka, ať je z kteréhokoli klanu.“

Odvaha a pevné odhodlání obou sourozenců Ohnivousevi připomnělo jejich matku Modrou hvězdu. Dala je jejich otci Dubasovi, zástupci velitele Říčního klanu, a oni věřili, že se narodili u Říčních. Poté, co se dozvěděli pravdu, Modrou hvězdu nenáviděli, ale když ráno ležela na břehu řeky a umírala, dokázali jí odpustit. I když byl Hvězdin odchod pro Ohnivouse velmi bolestný, přece jen pocítil nesmírnou úlevu, že se jeho velitelka smířila se svými koťaty, než odešla k Hvězdnému klanu. Z celého klanu si byl právě on nejvíc vědom toho, kolik si musela Modrá hvězda vytrpět, když je viděla vyrůstat v cizím klanu.

„Škoda, že jsme se nepoznali líp,“ mňoukl Kameňák smutně, jako kdyby četl Ohnivousevi jeho myšlenky. „Máš štěstí, že jsi vyrůstal v jejím klanu a byl jejím zástupcem.“

„Já vím.“ Ohnivous se smutně zadíval na šedomodré tělo, které nehybně leželo na písčité zemi. Bez svého šlechtného ducha, který už se připojil k Hvězdnému klanu, vypadala Modrá hvězda malá a bezmocná.

„Mohli bychom se s ní rozloučit o samotě? Jenom chvilíčku?“ zeptala se Mlha nesměle.

„Samozřejmě,“ odpověděl Ohnivous. Vyšel ven z doupěte a nechal Mlhu s Kameňákem, aby se posadili vedle Hvězdina těla a na posled své matce učesali kožíšek.

U Vysoké skály zaslechl, že se klanové kočky vracejí hlodášovým tunelem domů. Vyběhl jim naproti a jako první uviděl Bělku a Skvrnku, jak se ustrašeně plíží na mýtinu. Ještě chvíli váhaly schované v tunelu a pak se teprve odvážily dál do tábora. Kaprad se Zlatkou je stejně ostražitě následovali.

Ohnivouse až zabolelo u srdce, když viděl, že se jeho klanové kočky bojí vrátit domů. Očima hledal jednu určitou válečnici – Bouřku, kterou miloval. Potřeboval se ujistit, že je v pořádku. Hrála totiž zásadní roli při odlákání psí smečky z tábora.

Nejprve si Ohnivous všiml svého synovce, Bílého mraka. Světlý válečník opatrně doprovázel Beztvář, mladou kočku, která utrpěla strašlivá zranění při střetu s psí smečkou ještě dřív, než psi zaútočili na tábor. Jako další vkulhala na mýtinu Popeluška s chomáčkem léčivých bylin v tlamičce a hned za ní se nadšeně hnali Ostrotlapka a Zlatotlapka, dva noví učedníci a zároveň kořata Měsíčního drápa.

Konečně Ohnivous uviděl Bouřku, jak jde spolu s Vrbou. Tři Vrbina kořata kolem nich poskakovala a vůbec si neuvědomovala, jakou těžkou zkouškou právě jejich klan prošel.

Rozběhl se k Bouřce a už cestou začínal vrnět. Zabořil jí čumáček do boku a slastně zapředl. Světle zrzavá válečnice mu nadšeně olízala ouška, a když se jí Ohnivous zadíval do očí, linul se z nich hřejivý svit.

„Tolik jsem se o tebe bála, Ohnivouse,“ zamumlala. „Ti psi byli neuvěřitelně velcí! V životě jsem se tak nebála.“

„Já taky ne,“ přiznal Ohnivous. „Celou dobu, co jsem na ně čekal, jsem myslel na to, jestli tě nechytíli.“

„Mě jestli nechytíli?“ Bouřka se od něj odtáhla, mrskala konečkem ocásku a Ohnivous si na okamžik pomyslel, že se jí snad nějak dotkl. Pak však uviděl, jak se jí zajiskřilo v očích. „Běžela jsem kvůli tobě a kvůli klanu, Ohnivousi. Měla jsem pocit, jako bych letěla rychlostí Hvězdného klanu!“

Došla doprostřed mýtiny, rozhlédla se a posmutněla. „Kde je Modrá hvězda? Šedý pruh nám řekl, že je mrtvá.“

„Ano,“ odpověděl Ohnivous. „Snažil jsem se ji zachránit, ale boj o život v řece byl nad její síly. Leží ve svém doupěti.“ Zaváhal a pak dodal: „Mlha s Kameňákem jsou u ní.“

Bouřka se na něj otočila a rázem se jí zježila všechna srst. „Říční válečníci v našem táboře? Proč?“

„Pomohli mi vytáhnout Modrou hvězdu z vody,“ vysvětloval Ohnivous. „A... A je to jejich matka.“

Bouřka ztuhla a vykulila oči. „Modrá hvězda? Ale jak...“

Ohnivous jí přitiskl čumák na hlavičku. „Později ti to všechno vysvětlím,“ slíbil. „Teď se musím postarat o klan.“

Zatímco si povídali, začaly se kolem nich shlukovat ostatní kočky, které už také prošly hlodášovým tunelem, a vytvořily nepravidelný kruh. Ohnivous zahlédl Kapradinku a Šediváčka, dva učedníky, kteří vylákali psy z tábora. „Dobrá práce, vy dva,“ mňoukl na ně.

Mladé kočky hlasitě zavrňely. „Schovali jsme se v lískovém houští, jak jsi nám poradil, a vyběhli jsme hned, jakmile jsme uviděli psy,“ mňoukl Šediváček.

„Ano, věděli jsme, že je musíme dostat pryč od tábora,“ vložila se do hovoru Kapradinka.

„Jste stateční,“ ocenil je Ohnivous. V duchu si vzpomněl na bezvládné tělo Mourky, matky těchto dvou učedníků, kterou zavraždil Měsíční dráp. „Jsem na vás hrdý – a vaše matka by byla taky.“

Šediváček sebou trhl. Najednou vypadal jako křehoučké koťátko. „*Strašně* jsem se bál,“ připustil. „Kdybychom věděli, jak ti psi vypadají, myslím, že bychom si na to vůbec netroufli.“

„Všichni jsme byli vyděšení,“ mňoukl Prachovous, když k nim došel a něžně olízl Kapradince hlavičku. „Nikdy v životě jsem tak rychle neběžel. Vy dva jste byli skvělí.“

I když chválil oba dva učedníky, hřejivý pohled věnoval hlavně Kapradince. Ohnivous stěží potlačil pobavený úsměv. Náklonnost hnědého válečníka ke Kapradince nebyla žádným tajemstvím.

„Tys ses taky držel, Prachovousi,“ mňoukl Ohnivous. „Klan vám všem dluží poděkování.“

Prachovous se na okamžik zadíval Ohnivousovi do očí a pak přikývl na znamení, že jeho ocenění přijímá. Když už byl Ohnivous na odchodu, zahlédl Bílého mraka, jak opatrně vede Beztvář, a zastavil je. „Jsi v pořádku, Beztváři?“

„Ano, jsem,“ odpověděla mladá kočička, ale přece jen se kolem sebe nervózně rozhlížela svým jediným zdravým okem. „Víš jistě, že se sem žádný pes nedostal?“

„Osobně jsem zkontroloval celý tábor,“ ujistil ji Ohnivous. „Nikde tu není ani stopy po nějakém psu.“

„Chovala se na Slunečních skalách moc statečně,“ mňoukl Bílý mrak a dotkl se tlamičkou Beztvářina ramene. „Pomáhala mi držet hlídku na stromě.“

„Nevidím tak dobře jako dřív, ale slyším a cítím,“ mňoukla Beztvář a hned pookřála.

„Výborně,“ ocenil ji Ohnivous. „A tys byl taky dobrý, Mraku. Věděl jsem, že se na tebe můžu spolehnout.“

„Všichni byli skvělí,“ ozvalo se za ním. Byla to Popeluška, která k němu kulhala s Myškou v patách. „Nikdo nezpanikařil, dokonce ani když psi začali výt.“

„A jsou všichni v pořádku?“ zeptal se Ohnivous úzkostlivě.

„Ano, všichni jsou v pořádku.“ Léčitelka se na něj s úlevou zadívala modrýma očima. „Jen Myška si natrhla dráp, když utíkala před psy, ale to je všechno. Pojď, Myško, něco ti na to dám.“

Ohnivous se za nimi díval a vtom si uvědomil, že se vedle něj objevil Bílý vichr. „Můžu s tebou mluvit?“

„Samozřejmě.“

„Je mi to hrozně líto,“ mňoukl Vichr a bylo vidět, jak trpí. „Vím, žeš mě požádal, abych se postaral o Modrou hvězdu, když jsme utíkali před psy, ale ona se na Slunečních skalách vytratila. Ani jsem si nestačil všimnout, že je pryč. Je to moje chyba, že je mrtvá.“

Ohnivous přivřel oči a zahleděl se na postaršího válečníka. Poprvé si všiml, jak je vyčerpaný. I když patřil Bílý vichr ke starším válečníkům Hromového klanu, vždycky se zdál být silný a energický, bílou srst mívál uhlazenou a úhledně pročesanou. Teď však vypadal o sto ročních období starší, než když ráno opouštěl tábor.

„To je nesmysl!“ prohlásil Ohnivous rozhodně. „I kdyby sis všiml, že Modrá hvězda zmizela, co bys mohl dělat? Byla to tvoje velitelka – nemohls ji přinutit, aby zůstala.“

„Netroufl jsem si poslat za ní jinou kočku, když se lesem hnala

ta smečka psů,“ vysvětloval Bílý vichr a zamrkal. „Mohli jsme jen sedět na stromech kolem Slunečních skal a poslouchat to vytí...“ Celý se otrásl. „Ale *něco* jsem měl udělat.“

„Udělal jsi všechno, cos mohl,“ ujistil ho Ohnivous. „Zůstal jsi s klanem a zajistil jsi jeho bezpečí. Modrá hvězda se rozhodla sama. Bylo to přání Hvězdného klanu, že zemřela, aby nás zachránila.“

Bílý vichr pomalu přikývl, ale přesto se tvářil ztrápeně, když dodal: „I když přestala věřit v Hvězdný klan.“

Ohnivous si uvědomoval, že ho s Bílým vichrem pojí jedno tajemství. Modrá hvězda začala v průběhu několika posledních úplňků ztrácet jasnou mysl. Zrada Měsíčního drápa ji ranila do hloubi duše. Uvěřila, že se proti nim obrátili jejich válečníci předkové. Ohnivousovi s Vichrem se za pomoci Popelušky podařilo velitelčin stav před zbytkem klanu skrýt. Ohnivous však také věděl, že se Hvězdiny pocity během jejích posledních chvil změnily.

„Ne, Bílý vichře,“ odpověděl a byl rád, že může tomuto statečnému válečníkovi poskytnout jistou útěchu. „Ona se s Hvězdným klanem usmířila, než zemřela. Přesně věděla, co dělá a proč. Její mysl se vyjasnila a důvěra v Hvězdný klan se jí vrátila.“

Bolest ve Vichrových očích nepatrně polevila. Sklonil hlavu. Ohnivous si uvědomil, jak hrozná pro něj musí být smrt Modré hvězdy. Byli přáteli celý život.

Tou dobou se už do kruhu kolem Ohnivouse pomalu seskupil zbytek klanových koček. Z jejich očí ještě číselna všechna ta hrůza, kterou musely zažít, i strach z budoucnosti. Ztěžka polkl, protože si uvědomil, že teď je na něm, aby jejich obavy rozptýlil.

„Ohnivouši,“ zeptal se váhavě Kaprad, „je to pravda, že je Modrá hvězda mrtvá?“

„Ano, je to pravda,“ přikývl Ohnivous. „Zemřela... Zemřela, když zachraňovala mě a nás všechny.“ Na okamžik se mu zezdalo, že ho zradí hlas. Znovu ztěžka polkl. „Víte, že jsem byl poslední na trase, po které jsme chtěli nalákat psy ke strži. Když jsem byl skoro u okraje, skočil na mě Měsíční dráp a přitiskl mě k zemi, aby mě vůdce smečky mohl chytit. Nebýt Modré hvězdy, zabil by mě a zbytek smečky by se dál proháněl po lese. Hvězda skočila na psa, který stál na okraji strže a... A oba se zřítili dolů.“

Viděl, jak shromážděním proběhla vlna bolesti, jako když vítr zavane do vršků stromů.

„Co se stalo potom?“ zeptala se tiše Bělka.

„Skočil jsem za ní, ale nedokázal jsem ji zachránit.“ Ohnivous na moment zavřel oči a znovu se ocitl ve zvířené vodě, znovu prožíval beznadějný boj, znovu neudržel velitelku nad vodou. „Mlha s Kameňákem z Říčního klanu mi přišli na pomoc, když jsme vyplavali ze soutěsky. Vytáhli jsme Modrou hvězdu na břeh, ještě žila, ale ne dlouho. Její devátý život vyprchal a ona odešla k Hvězdnému klanu.“

Z kočičího davu se ozvalo bolestné zasténání. Ohnivous si uvědomil, že řada z těchto koček ještě ani nebyla na světě, když se Modrá hvězda stala velitelkou. Její ztráta jim teď musí připadat tak obrovská, jako kdyby někdo přes noc vyvrátil mohutné duby u Čtyř stromů.

„Modrá hvězda neodešla,“ zvolal. „Je s Hvězdným klanem a už teď nad námi bdí... Její duch je tady s námi.“ *Anebo v jejím dou-pěti, pomyslel si, a pročesává si kožíšek spolu s Mlhou a Kameňákem.*

„Ráda bych teď Modrou hvězdu viděla,“ mňoukla Skvrnka.

„Kde je? Ve svém doupěti?“ Otočila se ke vchodu do Hvězdina doupěte následována Grošinkou a Ouškem.

„Půjdu s tebou,“ nabídla se Bělka a vyskočila.

Ohnivous se vylekal. Chtěl dát Mlze a Kameňákovi dost času, aby se mohli rozloučit se svou mrtvou matkou, ale teď si najednou uvědomil, že kromě Bouřky a Šedého pruha nikdo neví, že mají v táboře dva válečníky z Říčního klanu.

„Počkejte...“ zavolal a snažil se protlačit kruhem koček.

Pozdě. Skvrnka s Bělkou už stály ve vchodu do Hvězdina doupěte, chlupy zježené a ocasy rozšířené na dvojnásobek. Ocitly se tváří v tvář dvěma cizím kočkám.

„Co *vy* tady děláte?“ zavrčela výhrůžně Bělka.

KAPITOLA 2

Ohnivous doběhl k Hvězdině doupěti, kde se na něj okamžitě obrátila Skvrnka a rozhněvaně zavrčela s očima planoucímá zlostí: „Jsou tu dvě kočky z Říčního klanu! A napadly tělo naší velitelky!“

„Ne... Ne, tak to není,“ vydechl Ohnivous. „Mají právo tu být.“

Uvědomil si, že se za ním shromáždil zbytek klanu a s úzkostí sleduje, co se děje. Zaslechl Mraka, jak hlasitě protestuje. Ode všad se ozývalo zlostné vrčení.

„Zpátky!“ vřískl Ohnivous, když se zprudka otočil. „To je v pořádku. Jsou to Mlha a Kameňák...“

„Tys *věděl*, že jsou tady?“ zavrčel Proužek, který se prodral davem a strčil čumák Ohnivousovi přímo před obličej. „Tys dovolil, aby do našeho tábora pronikli nepřátelé? Aby se roztahovali v doupěti naší velitelky?“

Ohnivous se zhluboka nadechl a přinutil se ke klidu. Tomuto černě pruhovanému válečníkovi ani trochu nedůvěřoval. Když se klan připravoval k úprku před psí smečkou, pokusil se Proužek

proklouznout nepozorovaně ven z tábora s Dráповými koťaty. Přisahal sice, že nevěděl o Dráповě lstivém plánu zničit tábor Hromového klanu za pomoci psů, ale Ohnivous mu nevěřil.

„Zapomněli jste, co jsem vám řekl? Mlha s Kameňákem mi pomohli vytáhnout Modrou hvězdu z řeky.“

„To říkáš ty!“ prskl Proužek. „Jak si můžeme být jistí, že mluvíš pravdu? Proč by kočky z Říčního klanu pomáhaly Hromovým?“

„V minulosti nám už pomohly mnohokrát,“ připomněl mu Ohnivous. „Při lesním požáru mohlo zemřít víc našich koček, kdyby nám Říční klan neposkytl útočiště.“

„To je pravda,“ mňoukla Myška. Právě se vrátila s Popeluškou z léčitelčina doupěte a zaslechla, o čem se ti dva dohadují. Protlačila se dopředu a postavila se vedle Proužka. „Ale nechat je o samotě ve velitelině doupěti s jejím mrtvým tělem, to je neomluvitelné. Co tam dělají?“

„Vzdali jsme Modré hvězdě čest,“ ozvalo se vzdorovitě od vchodu do Hvězdina doupěte.

Ohnivous se otočil a uviděl zástupce velitele z Říčního klanu a Mlhu, jak vyšli ven. Byli oba překvapení reakcí Hromových koček a začala se jim ježít srst, když viděli, že je považují za vetřelce.

„Chtěli jsme se s ní rozloučit,“ mňoukla Mlha.

„Proč?“ chtěla vědět Myška.

Mlha se otočila čelem k světle hnědé kočce a řekla: „Byla to naše matka.“ Ohnivousovi se sevřel žaludek.

Rozhostilo se ticho přerušované jen hlasem kosa, který se ozval na okraji tábora. Ohnivous horečně přemýšlel a rozhlížel se po šokovaných, nepřátelsky naladěných kočkách svého klanu. Jeho oči se setkaly s Bouřčíným pohledem. Byla zděšená, protože si

zřejmě uvědomovala, že Ohnivous by si nikdy pro odhalení tajemství své velitelky ne zvolil tuto chvíli.

„Vaše matka?“ zavřela Skvrnka. „Tomu nevěřím. Modrá hvězda by nikdy nepřipustila, aby byla její koťata vychována v cizím klanu.“

„Ať tomu věříš, nebo ne, je to pravda,“ namítl Kameňák.

Ohnivous vykročil a mávnutím ocasu Kameňákovi naznačil, aby mlčel. „Já to vyřídím. Ty a Mlha už byste měli raději odejít.“

Kameňák odměřeně přikývl a vyrazil jako první k hlodášovému tunelu. Ohnivous zaslechl, jak několik koček z Hromového klanu zasyčelo, když se rozestupovaly, aby nechaly Říční projít.

„Celý náš klan vám děkuje,“ zavolal za nimi Ohnivous. Jeho slova se odrazila od Vysoké skály a zazněla tichou ozvěnou.

Mlha s Kameňákem neodpověděli, a než zmizeli v tunelu, ani se neohlédli.

Ohnivous by se nejradši ze všeho rozběhl a utekl od svých nových povinností. Samou nervozitou ho svrběla kůže. Tajemství, které bylo tak těžké udržet – že Modrá hvězda dala svá koťata jinému klanu – bude ještě těžší teď, když se o něm ví. Přál si, aby měl víc času rozmyslet si, co říct, ale zároveň věděl, že nejlepší pro klan bude, když se dozví pravdu teď a od něj, místo aby ji slyšel od Drápa na příštím Shromáždění. Jako velitel klanu musel tento úkol splnit, i když se mu do něj vůbec nechtělo.

Kývl na Popelušku a vyskočil na Vysokou skálu. Nebylo třeba svolávat klan. Všichni už se otáčeli, aby na něj dobře viděli. Ohnivous chvilíčku nemohl popadnout dech a začít mluvit.

Z očí klanových koček čísla zlost a ve vzduchu se vznášel pach strachu. Proužek ho sledoval přivřenýma očima, jako by si už v du-

chu připravoval, co řekne Drápovi. Ohnivous si sklíčeně uvědomoval, že Dráp to už stejně ví. Slyšel Modrou hvězdu, jak mluví se svými koťaty, když umírala na břehu řeky. Velitel Stínového klanu však určitě rád uslyší, jak byl Hromový klan z této zprávy zmatený a jaké měl Ohnivous potíže. Jistě toho využije proti Hromovému klanu, až bude plánovat pomstu a až bude chtít získat zpět svá koťata Ostrotlapku a Zlatotlapku.

Ohnivous se zhluboka nadechl a spustil: „Kameňák a Mlha jsou opravdu koťata Modré hvězdy.“ Ze všech sil se snažil, aby se mu netrásl hlas, a modlil se k Hvězdnému klanu, aby mu vnukl ta správná slova a klan se neobrátil proti Modré hvězdě. „Dubas z Říčního klanu byl jejich otcem. Když se koťata narodila, dala je Hvězda Dubasovi, aby byla vychována v jeho klanu.“

„Jak to víš?“ zavrčela Bělka. „To by Modrá hvězda nikdy neudělala! Jestli to říkají kočky z Říčního klanu, tak lžou.“

„Řekla mi to sama Modrá hvězda,“ odpověděl Ohnivous.

Podíval se bílé kočce do očí, které planuly hněvem. Bělka cenila zuby, ale neodvážila se ho otevřeně obvinít ze lži. „Chceš snad říct, že byla zrádce?“ zasyčela.

Jedna nebo dvě kočky zaprotestovaly. Bělka se zprudka otočila, chlupy se jí zjezily a Bílý vichr vstal, aby se jí postavil. I když starý válečník vypadal šokovaně, promluvil klidným hlasem: „Modrá hvězda byla *vždycky* oddaná svému klanu.“

„Jestli byla tak oddaná,“ namítl Proužek, „proč dovolila kocourovi z cizího klanu, aby se stal otcem jejích koťat?“

Na to se Ohnivousovi těžko odpovídalo. Nebylo to tak dávno, co se Šedý pruh sblížil s kočkou z Říčního klanu, a jeho koťata tam teď vyrůstala. Kočky z Hromového klanu byly zděšené, když

se Pruh rozhodl opustit svůj rodný klan. Přestože se nakonec vrátil, někteří se k němu stále chovali nepřátelsky a pochybovali o jeho věrnosti.

„Takové věci se stávají,“ odpověděl Ohnivous. „Když se koťata narodila, Modrá hvězda by je byla vychovala jako řádné válečníky Hromového klanu, ale...“

„Já si na ta koťata pamatuju.“ Tentokrát ho přerušil Ouško. „Zmizela ze školky. Všichni jsme si mysleli, že je odnesla liška nebo jezevec. Modrá hvězda z toho byla zničená. Chceš říct, že to všechno byla lež?“

„Ne,“ řekl Ohnivous a pohlédl na starého šedivého kocoura. „Modrá hvězda byla ze ztráty koťat skutečně nešťastná, ale musela se jich vzdát, aby se mohla stát zástupkyní velitele.“

„Chceš říct, že pro ni ctižádost znamenala víc než cit k vlastním koťatům?“ zeptal se Prachovous. Znělo to spíš rozpacitě než rozzlobeně. Jako by si hnědý válečník nedokázal spojit představu kočky, která se vzdá svých koťat, s obrazem moudré velitelky, kterou znal od mládí.

„Ne,“ řekl Ohnivous. „Udělala to, protože ji klan potřeboval. Kladla klan na první místo – tak, jak to dělala celý život.“

„To je pravda,“ souhlasil tiše Bílý vichr. „Pro Modrou hvězdu nebylo nic důležitější než Hromový klan.“

„Mlha a Kameňák jsou hrdí na to, jak byla odvážná – tehdy i teď,“ pokračoval Ohnivous. „A my bychom měli být také.“

Ulevilo se mu, že už se neozvaly žádné další námitky, i když mírné napětí mezi klanovými kočkami stále ještě panovalo. Myška s Bělkou si spolu něco mumlaly a podezíravě se kolem sebe rozhlížely. Skvrnka se zvedla, zastříhala špičkou ocásku a vydala

se k nim. Bílý víchr však přecházel od jedné kočky ke druhé a bylo jasné, že podporuje Ohnivouse. Ouško moudře příkyl-
voval, jako by respektoval ono těžké rozhodnutí, které musela
Hvězda učinit.

„Ohnivouši,“ ozval se najednou nad všeobecným mňoukáním
jasný hlásek, který patřil Zlatotlapce. „Staneš se teď naším veli-
telem?“

Než mohl Ohnivous odpovědět, vyskočil Proužek na všechny
čtyři. „Přijmout domácího mazlíčka za velitele klanu? Copak jste
se všichni zbláznili?“

„O tom se nediskutuje, Proužku,“ upozornil ho Bílý víchr tak
hlasitě, že překřičel i překvapená zvolání Bouřky a Šedého pruha.
„Ohnivous je zástupce velitelky. Nastoupí po Modré hvězdě. Tak
to zkrátka bude.“

Ohnivous na něj vrhl vděčný pohled. Srst na zádech měl zježe-
nou, ale teď se silou vůle zklidnil, takže mu zase klesla. Nenechá
se vyprovokovat Proužkovou vyzývavostí. Přesto nedokázal potla-
čit jisté pochybnosti. Modrá hvězda ho jmenovala svým zástup-
cem, ale její mysl byla zkalená Dráповou zradou a celý klan byl
šokovaný, protože ke jmenování došlo se zpožděním. Mohlo to
snad znamenat, že nebyl tím pravým kocourem, který by měl vést
Hromový klan?

„Ale byl *domácí mazlíček!*“ zaprotestoval Proužek a šlehl po Oh-
nivousovi zlým pohledem. „Smrdí dvounožci a jejich doupaty!
Takového kocoura si přejeme za velitele?“

Ohnivous cítil, jak se mu svírá žaludek zlostí. Tenhle pocit už
znal. I když žil v klanu od svých šesti úplňků, Proužek mu nikdy
nezapomněl, že se nenarodil v lese.

Zatímco bojoval s touhou skočit a zatnout drápy do Proužkova kožichu, zvedla se Zlatka a popošla před tmavě pruhovaného válečníka. „Mýlíš se, Proužku,“ zavrčela. „Ohnivous tisíckrát prokázal svou oddanost klanu. Žádná kočka narozená v klanu nemohla udělat víc.“

Ohnivous jí poděkoval sklopením očí. Překvapilo ho, že se ho tak rázně zastala zrovna Zlatka. Právě ona si myslela, že se Ohnivous obává, aby z jejího kotěte Ostrotlapky nevyrostl stejně nebezpečný kocour jako jeho otec Měsíční dráp. I když si vzal Ostrotlapku jako svého učedníka, nikdy se v přítomnosti tohoto kocourka necítil uvolněně a Zlatka to věděla. Ze všech sil bránila svá kotata proti Ohnivousovu bezdůvodnému nepřátelství – jak byla přesvědčená. Tím víc ho teď překvapilo, že se postavila na jeho stranu proti Proužkovi.

„Proužka neposlouchej, Ohnivouši,“ přidal se Kaprad' ke Zlatce. „Kromě něj si všichni ostatní přejí, abys byl naším velitelem. Jsi rozhodně na tuhle pozici ten nejvhodnější.“

Okolo Vysoké skály se rozeznělo souhlasné mumlání a Ohnivousovo srdce se naplnilo vděčností.

„A kdo jsme my, abychom se protivili rozhodnutí Hvězdného klanu?“ dodala Myška. „Zástupce se *vždycky* stává velitelem klanu. To je tradice zakotvená ve válečnickém zákoníku.“

„Který zná Ohnivous o něco lépe než *ty*,“ zasyčel Šedý pruh a pohrdavě švihl ocasem směrem k Proužkovi. Věděl stejně dobře jako Ohnivous, že tmavý válečník spřádal s Drápem plány před útokem psí smečky.

Ohnivous zvedl tlapku, aby kamaráda umlčel, a promluvil k celému klanu. „Slibuji, že se po zbytek života budu ze všech sil snažit,

abych se stal takovým velitelem, jakého si Hromový klan zasluhuje. A s pomocí Hvězdného klanu se mi to podaří.“

Instinktivně se podíval na Bouřku, a když viděl, jak je na něj pyšná, pocítil vlnu hřejivého uspokojení.

„A co se tebe týče, Proužku,“ prskl Ohnivous, protože už nedokázal dál skrývat svůj hněv, „jestli se ti nelíbí poslouchat domácího mazlíčka, můžeš klan opustit.“

Tmavý válečník švihl ocasem a podíval se na Ohnivouse nenávistným pohledem. *Kdybych se nikdy nepřestěhoval do lesa*, uvědomil si Ohnivous, *Měsíční dráp by byl teď velitelem a Proužek jeho zástupcem*.

Nechtěl se nechat vyprovokovat k otevřené konfrontaci s Proužkem, ale tmavý mourek ho k tomu donutil. I když si Hromový klan nemohl dovolit ztrátu dalšího bojovníka, přesto si Ohnivous v duchu přál, aby ho vzal Proužek za slovo a navždy klan opustil. Zároveň však věděl, že by Proužek odešel rovnou do Stínového klanu k Měsíčnímu drápu. Bylo lepší držet je od sebe dál. V Hromovém klanu může mít Proužka pod dohledem, takže pro něj nebude představovat takovou hrozbu.

Černě pruhovaný válečník si ho ještě chvíli měřil zlým pohledem, pak se na místě otočil a odkráčel. Nezamířil však k hlodášovému tunelu, ale do válečnického doupěte.

„Dobrá,“ řekl Ohnivous a zvýšeným hlasem oznámil: „Dneska v noci budeme držet smutek. Budeme bdít u Modré hvězdy.“

„Moment!“ Bílý mrak vyskočil na všechny čtyři, ocásek načechraný rozčilením. „Copak my nenapadneme Stínový klan? Zavraždili Mourku a navedli psy do našeho tábora! Nechceš se pomstít?“

Srst se mu nepřátelsky ježila. Mourka se stala jeho nevlastní matkou, když přišel do klanu coby bezmocné kotě. Ohnivous se však domníval, že útok na Stínový klan by nebyl ta správná reakce.

„Cože?“ Bílý mrak na něj nevěřičně kulil oči. „Ty to necháš bez trestu?“

Ohnivous se zhluboka nadechl. „Stínový klan Mourku nezabil, ani nenastražil pro psy trasu k našemu táboru. Udělal to Měsíční dráp. Všichni mrtví králíci na trase měli na sobě jenom jeho pach. Žádný jiný. Nemůžeme si být jisti, že Stínoví věděli, co jejich velitel plánuje.“

Bílý mrak si pohrdavě odfrkl. Ohnivous se na svého bývalého učedníka významně zadíval. Přál si, aby se s ním zrovna teď nepřel. Věděl, že to, k čemu došlo, bylo výsledkem dlouhotrvajícího nepřátelství mezi ním a Drápem. Velitel Stínového klanu by velice rád zničil Hromový klan a připojil jeho území ke svému, ale to nebyl ten hlavní důvod k nalákání psů do tábora. Ze všeho nejvíc chtěl Dráp zničit Ohnivouse. Jedině pak se mu dostane konečného zadostiučinění za to, že Ohnivous odhalil Drápův plán zabít Modrou hvězdu.

Ohnivousovi bylo jasné, že dříve nebo později se bude muset postavit Drápovi tváří v tvář a utkat se s ním v posledním souboji, který přežije jen jeden z nich. Modlil se k Hvězdnému klanu, aby měl dost odvahy a síly, až tento okamžik nastane, a aby zbavil les tohoto krvelačného kocoura.

„Můžete se spolehnout, že za tohle Dráp zaplatí,“ mňoukl Ohnivous hlasitě k celému klanu. „Ale se Stínovým klanem nemáme žádný spor.“

Ulevilo se mu, když se Bílý mrak znovu posadil, ačkoli mu z očí stále ještě čísel vztek. Naklonil se k Beztváři a něco jí mumlal. Zlatka seděla nedaleko a ocáskem k sobě ochrannitelsky vinula Ostrotlapku a Zlatotlapku, jako by to stále ještě byla malá koťátka. Sama před časem požádala Ohnivouse, aby koťatům řekl, co Dráp udělal, a pořád se bála, že se na ně klan kvůli zločinům jejich otce bude dívat skrz prsty. Jakmile Ohnivous rozhodl, že klan na Stínové nezaútočí, viditelně se jí ulevilo a nechala oba učedníky jít. Ostrotlapka se zadíval šterbinkami svých jantarových očí na Ohnivouse, který si nebyl jistý, jestli to je nepřátelský pohled nebo ne.

Teď však odložil starosti s Ostrotlapkou na později a rozhlédl se po shromážděných kočkách. Na mýtinu dopadaly dlouhé večerní stíny stromů a Ohnivous si uvědomil, že nastal čas, aby klan vzdal poslední poctu milované velitelce. „Jsi připravená, Popeluško?“ Léčitelka přikývla. „Šedý pruhu, Bouřko, můžete přinést tělo Modré hvězdy sem na mýtinu, abychom jí mohli učesat kožíšek pod dohledem Hvězdného klanu?“

Oba válečníci zmizeli ve Hvězdině doupěti a za okamžik se opět vynořili s tělem Modré hvězdy. Donesli ji společně doprostřed mýtiny a položili ji na udusanou zem.

„Bouřko, shromáždí si loveckou hlídku,“ poručil Ohnivous. „Rád bych, abys doplnila hromadu s úlovky, až se rozloučíš s Modrou hvězdou. A ty, Myško, mohla bys vést hlídku ke Slunečním skalám a k hranici se Stínovými? Chci si být jistý, že jsou všichni psi pryč a že na našem území není jediná kočka ze Stínového klanu. Každopádně buď opatrná, neriskuj.“

„Samozřejmě, Ohnivousi.“ Hnědá šlachovitá kočka se postavila. „Zlatko, Dlouhý, půjdete se mnou?“

Kočky, které jmenovala, k ní popošly a pak se všechny tři uprostřed mýtiny naposled rozloučily se svou velitelkou. Následovala Bouřka s Prachovousem a Bílým mrakem. Popeluška stála u Hvězdiny hlavy a zírala do temně modré oblohy, na níž začaly vycházet první hvězdy Stříbrné kožešiny. Každá hvězda na ní představovala podle prastaré klanové tradice ducha jednoho z válečnických předků. Ohnivous přemítal, jestli k nim dnes v noci jedna přibyla za Modrou hvězdou.

Z Popeluščiných modrých očí vyzařovalo tajemné poselství od Hvězdného klanu. „Modrá hvězda byla šlechetná velitelka,“ mňoukla. „Poděkujeme Hvězdnému klanu za její život. Byla oddaná svému klanu a její památka s námi zůstane tady v lese navěky. Necht' je její duch poručen Hvězdnému klanu, aby na nás mohla dohlížet po smrti stejně, jako na nás dohlížela za života.“

Léčitelka domluvila, sklonila hlavu a klanem zaznělo tiché souhlasné brumlání. Válečníci, které Ohnivous vybral do hlídky, si přisedli k Hvězdině boku, pročísli jí jazykem srst a zabořili čumáčky do jejího kožíšku. Po chvíli ustoupili, aby jejich místo mohly zaujmout další kočky. Nakonec se u velitelky vystřídal při tomto smutném rituálu celý klan.

Hlídky odešly a ostatní se v tichosti rozešli do svých doupat. Ohnivous sledoval obřad od Vysoké skály, a když mladý válečník Kaprad' odcházel od těla velitelky, zastavil ho. „Mám pro tebe nějakou práci,“ oslovil ho šepem. „Chtěl bych, abys dával pozor na Proužka. Jestli se jenom podívá přes hranici Stínových, chci o tom vědět.“

Mladý zrzavý kocour se na něj upřeně zadíval. Očividně vedl vnitřní boj mezi oddaností novému veliteli a obavami. „Udělám, co budu moci, Ohnivouši, ale jemu se to nebude líbit.“

„Při troše štěstí se o tom nemusí dozvědět. Nedělej to příliš okatě a popros jednu nebo dvě další kočky o pomoc... Možná Myšku a Bělku.“ Když viděl, že Kapraď stále ještě váhá, dodal: „Proužek nemusel nutně vědět o psech, ale určitě věděl, že Měsíční dráp něco chystá. Nemůžeme mu věřit.“

„Chápu,“ mňoukl Kapraď ustaraně. „Ale nemůžeme ho přece sledovat donekonečna.“

„To nebude donekonečna,“ ujišťoval ho Ohnivous. „Jen dokud Proužek neprokáže svou věrnost – ať tak či onak.“

Kapraď přikývl a tiše vklouzl do válečnického doupěte. Teď, když Ohnivous vyřídil nejdůležitější úkoly, mohl konečně přejít na druhou stranu mýtiny k Hvězdině tělu. Popeluška stále ještě seděla u její hlavy a Bílý vichr se k ní s žalostně svěšenou hlavou choulil ze strany.

Ohnivous kývl na léčitelku. Usadil se vedle Modré hvězdy a hledal v jejím obličejí povědomý výraz velitelky, kterou tolik miloval. Její oči však byly zavřené a už nikdy z nich nebude sálat žár, kterým si dokázala získat respekt všech klanů. Její duch se už proháněl oblohou s válečnickými předky a dohlížel na les.

Cítil něžný dotek velitelčiny srsti a zalila ho vlna bezpečí, jako by byl zase malé kotě, které se stulilo u své matky. Na okamžik téměř zapomněl na to hrozné umírání i na to, jak osamělý se v nynějším zodpovědném postavení cítí.

Přijmi ji se ctí, modlil se Ohnivous neslyšně k Hvězdnému klanu. Zavřel oči a nos zabořil do Hvězdina kožíšku. *A pomoz mi udržet její klan v bezpečí.*

KAPITOLA 3

Někdo Ohnivouse dloubl do boku. Polohlasně zaprotestoval, otevřel oči a zjistil, že se nad ním tyčí Popeluška.

„Ty jsi usnul,“ zabručela. „Ale budeš se muset probrat. Je čas Modrou hvězdu pohřbít.“

Ohnivous se vrávoravě postavil. Postupně si protáhl ztuhlé tlapy a olízl si suchým jazykem čumák. Měl pocit, jako by na mýtině seděl od úplňku do úplňku. Čím příjemnější bylo spát po Hvězdině boku, tím provinileji se teď cítil.

„Všiml si toho někdo?“ zašeptal.

Léčitelka na něj soucitně pohlédla. „Jen já. S tím si nedělej starosti, Ohnivousi. Po včerejšku by se nikdo nemohl divit.“

Ohnivous se rozhlédl po mýtině. Mezi stromy nesměle pronikal bledý úsvit. O několik délek ocasu dál se shromáždili starší, aby splnili svou povinnost a odnesli Hvězdino tělo na místo, kde bude pohřbeno. Zbytek klanu se pomalu vynořil ze svých doupat a postavil se do dvou řad vedoucích od Hvězdina těla až k hlodášovému tunelu.

Na Popeluščin pokyn starší zvedli tělo a nesli ho mezi řadami truchlících válečníků. Všechny kočky postupně sklonily hlavu, když je mrtvá velitelka mýjela.

„Sbohem, Modrá hvězdo,“ zamumlal Ohnivous. „Nikdy na tebe nezapomenu.“ Když viděl, jak špička jejího ocásku zanechává stopu mezi zčernalým listím, které zůstalo v lese po nedávném ohni, srdce se mu sevřelo bolestí.

Jakmile Modrá hvězda zmizela i se svým doprovodem, začal se zbytek klanu pomalu rozcházet. Ohnivous zkontroloval tábor a s uznáním zaznamenal, že hromada s úlovky je doplněná. Teď už musí jen vyslat ranní hlídku a pak se bude moct najíst a vyspat. Měl pocit, že by mu nestačilo, ani kdyby se prospal do příštího úplňku. Byl k smrti vyčerpaný.

„No tak, Ohnivouši,“ mňoukla Popeluška. „Jsi připravený?“

„Připravený? Na co?“ obrátil se na ni Ohnivous udiveně.

„Na cestu k Měsíčnímu kameni, kde dostaneš od Hvězdného klanu devět životů.“ Popeluška švihla konečkem ocásku. „Nezapomněl jsi na to, že ne, Ohnivouši?“

Ohnivous rozpačitě přešlápl. Samozřejmě že nezapomněl na odvěký obřad, kterým je každý nový velitel klanu uveden na svou pozici, ale nějak mu nedošlo, že by k tomu mělo dojít okamžitě. Z rychlosti, s jakou se všechno dělo, se mu točila hlava. Jako kdyby se ho zmocnil stejně dravý proud, v němž se málem utopil.

Úzkostí se mu sevřelo hrdlo. Musel rychle polknout. O mystickém obřadu žádný velitel nikdy nepromluvil ani slovo, takže žádná kočka, s výjimkou léčitelek a léčitelů, nevěděla, co se při něm odehrává. Ohnivous už u Měsíčního kamene byl a pozoroval

